

Amics

Dm, 25/10/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

No fa massa, amb el grup d'amics hem celebrat que fa 25 anys que ens coneixem. Durant aquest temps, i sense cap tipus d'objecció ni recança, hem anat incorporant al grup original de sis joves estudiants - i amb total naturalitat- les respectives parelles, els fills, les famílies, els amics dels amics...

Amb els anys hem après fins on arribava l'espai vital de cadascú. Hem rigut i plorat junts. Hem viscut i compartit els èxits i els fracassos de la resta, les alegries i les penes, les situacions difícils, els dols familiars.... En definitiva els moments dolços, i els moments més agres i tristos.

Ara, des de la perspectiva dels vint-i-cinc anys passats i, mirats amb la senzillesa del cor de cadascú, val a dir que no hem fet res d'extraordinari per mantenir la nostra amistat, no era una fita continuar plegats la travessia de la vida! I, potser per això continuem essent persones amigues que ens hem fet grans compartint el que som, que ens coneixem i respectem la diversitat de maneres de fer i de pensar de cadascú. Fins i tot en períodes en què, per la pressa del dia a dia, no hem sabut què passava a casa de l'altre, teníem la certesa de que hi érem, que podíem comptar els uns amb els altres, fent-nos propers i presents des de la prudent distància.

Amb el temps hem après que l'amistat és un vincle humà fort i fràgil a l'hora, que demana que la persona sigui prou humil per a descansar i reprendre forces, quan calgui, als braços de l'amic.

L'amistat no pot ser forçada, ha de néixer i viure en l'àmbit de la llibertat. Una llibertat que parteix d'un jo que respecte el tu, per arribar a un nosaltres sòlid, obert i incloent, fent cada cop més ferm aquest estimar i deixar-se estimar sense condicions que representa el ser amics.